

Opelingen en inkwartiering der officieren

De tijd der bons was waarachtig een gouden tijd. Dan kon men tenminste nog alles kopen tegen aflevering van een vodje papier, waarop enige letters gekrabbeld stonden. Alles wat het hartje lustte lag in het bereik der officieren: eten en drinken, rookgerief, zeep, was, schoeisel, kousen, kleefstoffen, bretellen en zelfs de dartele meisjes. Er werd echter van meet af gezorgd, dat de onderofficieren en manschappen geen misbruik konden maken van deze bons. Ze moesten altijd juist kunnen opgeven, wat ze met de bons gedaan hadden, wat ze wilden kopen of opeisen enz., en of al de gekochte artikelen wel gebruikt werden in het belang van het Duitse leger.

De heren officieren moesten dit natuurlijk niet doen. Ze eisten alles op, wat hen in het hoofd kwam, en zonden het dan naar de familie thuis, die niet zelden met deze waren een aanzienlijke handel opzetten.

Op deze manier raakte het grote magazijn "A l'Innovation" zijn grote stocks kwijt. De officieren kochten alles met bons, die ze zelf schreven; ze gaven natuurlijk de voorkeur aan zaken, waarmee ze hun huishouden konden garnieren, tapijten, dameskleren, damesondergoed en gehele keukeninrichtingen. De grote meubelmagazijnen Dangotte in de Zonnestraat en Verbeke in de Vlaanderenstraat, werden ook op wrede manier geplunderd door de officierenbons. Hetzelfde gebeurde in de grote magazijnen van schoeisel,

stoffen, zeep en levensmiddelen. Dit waren de meest gezochte artikels. De officieren eisten op de duur zodanig op, dat de winkels spoedig heel hun voorraad kwijt waren, en dat de prijzen zo vreselijk in de hoogte stegen, dat het grootste gedeelte der Gentenaars zich eenvoudig niets meer konden aanschaffen, van wat ze zo broodnodig hadden.

De toonaangevende intendenties zagen deze diefstallen vanwege de officieren lang oogluikend aan, want iedereen geloofde toen nog, dat de ongehoorde kosten van deze roverijen niet op de rug van het Duitse volk zouden neerkomen, maar dat de Belgen alles zouden betalen. En zo liet men dus al de officieren maar stelen zoveel ze konden.

Later begon men toch de schijn aan te nemen, alsof men de officieren op de vingers zag en men richtte controles in, doch de roverijen bleven duren. De hebzuchtigsten onder de officieren plunderden nu op een andere wijze; de bons konden in betaling gegeven worden voor een bepaald artikel, dat in het belang van het Duitse leger mocht opgeëist worden. Maar het ging er weer anders aan toe. Zo eiste een officier, die met zijn regiment voor Ieper lag, in de "Innovation" alles bij mekaar 30.000 meter stoffen op voor damesbloezen, en daarvoor gaf hij bons in betaling; de bons vermeldden: 30.000 meter gaas voor vliegers!

De gevaarlijkste officieren waren de vlieger-luitenanten, die meestal huisden in kastelen te Sint-Denijs-Westrem, Gontrode, Mariakerke, Melle en Oostakker. Ze stelden de

hoogste eisen inzake inrichting van hun kwartieren, en dan vierden ze daar met hun hoeren op schandalige wijze hoogtij.

Men zegde toen in Gent: "Wie een vlieger-luitenant in kwartier heeft, houdt de duivel onder zijn dak!"

Vele officieren vermorsten het geld van het Duitse hongerlijdende volk zodanig, dat ieder gezond verstand er tegen in opstand kwam. Zo bijvoorbeeld liet de generaal der infanterie von Hügel, aanvoerder van het 26^e reservekorps, in een gril, het schone West-Vlaamse kasteel Rumbeke, dat hem tot kwartier strekte, op grootse wijze ombouwen. Deze ombouw kostte het Duitse volk ongeveer driekwart miljoen mark, en toen de werken beëindigd waren, moest generaal von Hügel met zijn staf verder trekken, daar zijn korps naar Frankrijk vervoerd werd.

Te Gent werd het gelijkvloers van het schone gebouw om de hoek der Sint-Michielsbrug, dat slechts weinige jaren tevoren gebouwd was, veranderd in een mess voor officieren, niettegenstaande er te Gent gebouwen genoeg waren, met grote zalen, die konden dienen voor officiersmess. De onkosten van deze verandering beliepen 80.000 mark. Maar voor de etappenzwijnen was er niets goed genoeg. Ze voelden zich allemaal almachtige goden, handelden in die richting en wilden ook als zodanig behandeld worden. Aangezien ze hun slampamperleven op kosten van het uitgehongerde Duitse volk konden voeren, kon hen niets

meer schelen en teerden zij maar raak. Hun spreekwoord was: "Na ons de zondvloed!"

Luitenant von Paraquin

Luitenant von Paraquin was een echte soldaat en voerde gedurende een zekere tijd het bevel over het landstorminfanteriebataljon Calw. Hij was geen strateeg, doch een echte zuiper en veelvraat. Zijn hoofdkwartier had hij opgeslagen in hotel "Kulmbach", en daar kon men hem, gedurende de zalige tijd van de bons, vinden zitten bij middag en avond. Dit laatste duurde van zeven uur 's avonds tot vier uur 's morgens, en de volgorde van hetgeen hij naar binnen werkte was ongeveer deze:

- 1 hazengebraad
- 25 glazen bier
- 6 flessen Pommery
- 12 cognacs

Alles werd bij hem met de grootste appetijt opgegeten en opgedronken, en hij lachte dreunend. Burgers en manschappen noemde hij heel liefkozend "ellendige hondsvodden", hij citeerde Götz von Berlichingen van Göthe (derde bedrijf) en sloeg daarna met zijn ruwe vuist op de tafel, zodanig, dat ze er van beefde en kraakte.

En het Duitse volk, dat immers alle bons zal betalen, betaalt ook de maaltijden van meneer von Paraquin.

Vaandrig graaf Schmettow

Het jonge graafje von Schmettow van de gardehuzaren heeft als vaandrig het schone Gent onveilig gemaakt met zijn bons, en daarop leefde hij als God in Frankrijk.

Gedurende de lente van 1915, toen men te Gent voor twintig mark nog een hele dag plezierig kon leven, sloot zich dit snotjongetje van de zaterdagavond tot de maandagmorgen op met een beruchte hoer, in een kamer van het hotel "Kulmbach", en smaakte met haar zoveel genietingen van allerlei aard, dat de heer Pfeiffer een bon van 1250 F uit zijn handen moest ontvangen. De stad Gent wilde deze bon niet betalen, en ze had gelijk. Luitenant Wettstein van de kommandatuur, die de bongeschiedenissen in zijn bevoegdheid had, gaf de stad Gent ook gelijk, want hij meende, dat men een officier wel kan bedienen zoals het hoort, maar dat de stad in geen geval de zwelgerijen van een vuile deerne te betalen had.

Het fijne heerschap moest dus... bijna zijn rekening zelf betalen. Bijna, want opeens kwam de ijzeren arm van het legercommando in Tielt ingrijpen, en datzelfde legercommando beval, dat de stad Gent, – dus heden het Duitse volk – het Bacchusfeest van de graaf Schmettow en zijn hoer zou betalen.

En dit geschiedde zo.